

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 718

гр. Ловеч, 06.10.2022 г.

ОКРЪЖЕН СЪД – ЛОВЕЧ, II СЪСТАВ, в закрито заседание на шести октомври през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: ТАТЯНА МИТЕВА

Членове: ИВАНИЧКА
КОНСТАНТИНОВА
ЗОРНИЦА АНГЕЛОВА

като разглежда докладваното от ЗОРНИЦА АНГЕЛОВА Въззивно частно гражданско дело № 20224300500416 по описа за 2022 година

за да се произнесе, съобрази:

Производство по чл.413,ал.2 от ГПК.

Постъпила е частна жалба от „ЙЕТТЕЛ БЪЛГАРИЯ”ЕАД с ЕИК ***, със седалище и адрес на управление в гр.София,ЖК“Младост-4“-Бизнес Парк София,сграда 6, представлявано от М. С. и Джейсън Кристос Кинг, чрез адвокат С. В. М.-САК, съдебен адрес в гр.София-1680, бул.“България“№56А,ет.3, офис 3, срещу Разпореждане № 1780/25.08.2022г., пост. по ч.гр.д.№ 1313/2022г. по описа на РС-Ловеч, в частта, в която е отхвърлено заявлението до размера на 174.66лв.,представляваща претенции за неустойки за предсрочно прекратяване на договорите за мобилни услуги и договора за лизинг, както и в отхвърлената част на разноските-съразмерно на уважената част от заявлението.

Не се съгласява с мотива на съда,че претендираните неустойки за предсрочното прекратяване на договорите са нищожни поради противоречие със закона и добрите нрави. Обяснява,че са предвидени в т.11от договора за мобилни услуги и кумулират две самостоятелни неустойки, тъй като обезпечават две самостоятелни престации- договор за мобилни услуги и договор за лизинг. Счита,че предвидената за потребителя санкция при предсрочно прекратяване на договорите не противоречи на закона и добрите нрави и не излиза от обезщетителната си функция. Твърди,че клаузите за неустойки са действителни, породили са действие между страните и ги обвързват. Обяснява, че неустойката,в частта,в която е обвързана с месечните абонаментни вноски,изначально поставя праг на максималния размер,до който може да се претендира,а именно трикратния размер на стандартните месечни абонаменти. Този максимален размер е съобразен и с договорените с КЗП лимити, съгласно спогодбата от 11.01.2018г. За неустойката по договора за лизинг твърди,че също не противоречи на закона ,тъй като предвижда при прекратяване на договора за мобилни услуги по вина на потребителя,последният да възстанови на оператора разликата между стандартната цена и тази,на която е предоставена на потребителя устройството. В случая потребителят е закупил мобилно устройство на преференциална цена от 216.76лв., при стандартна 389.90лв. Претендираната неустойка е 74.67лв.,което дори не е пълният размер на

описаната по-горе разлика в цените. Заклучава,че в този ѝ вид неустойката не създава неравноправие в отношението оператор-потребител. Твърди също,че клаузата за неустойка е индивидуално уговорена и затова не е приложима санкцията на чл.146,ал.1 от ЗЗП.

Изразява недоволство и от постановеното по отношение на разноските. Не се съгласява с намаляването им с оглед степента на уважаване на заявлението. Развива,че дори и при частично уважаване на претенциите адвокатският хонорар следва да не е по-малък от минимално предвидения в Наредба №1/2004г.на ВАС. Пзовава се на чл.134 от Конституцията и самостоятелността на Адвокатурата,с твърдение,че определеното в Наредбата възнаграждение е установено в нормативен акт, поради което установените там минимални размери следва да се спазват и прилагат.

Моли да се отмени разпореждането в обжалваната част,като заявлението се уважи изцяло.

По допустимостта.

Жалбоподателят е уведомен за атакуваното разпореждане на 30.08.2022г., а жалбата е подадена на 05.09.2022г.,т.е. с пазен е предвиденият срок. Подадена е от легитимирано да обжалва лице, срещу обжалваем акт, при които предпоставки, съдът приема,че жалбата е допустима и следва да се разгледа по същество.

По същество.

Съобразявайки представените по ч.гр.д.№ 1313/2022г.по описа на РС-Ловеч, писмени доказателства и становището на жалбоподателя, съдът намира следното:

На 25.08.2022г. пред РС-Ловеч е подадено заявление, по което е образувано ч.гр.д.№ 1313/2022г. по описа на съда. Заявителят „Теленор България“ЕАД (с настоящо наименование „Йеттел България“ЕАД) е предявил вземане срещу И. И. Б. от гр.Ловеч, в общ размер на 404.81лв.,от която сума – 131.26лв.-задължения от предходни периоди,по издадени фактури,в които са включени непогасени задължения за месечни абонаментни такси и такси за потребление по договор за мобилни услуги и непогасени вноски по договор за лизинг, претендират се и дължими лизингови вноски в общ размер на 98.89лв. и сумата 174.66лв.-неустойки поради предсрочното прекратяване на договорите-в размер на 99.99лв.-за договора за мобилни услуги,представляваща тримесечните такси и сумата 74.67лв.-формирана като разликата между цената на предоставеното на потребителя мобилно устройство без абонаментен план и съгласно преференциалните условия,по които е сключен процесният договор за лизинг. Претендира се и законна лихва от подаване на заявлението до окончателното изплащане. Предявена е и претенция за възстановяване на направените от заявителя разноски,формирани от внесената държавна такса и адвокатският хонорар.

Заявителят твърди,че е настъпила предсрочна изискуемост на договорите поради неизпълнение от страна на абоната,като за задълженията операторът е съставил фактури. Сочи,че поради неизпълнение е прекратил договорите едностранно на 16.11.2020г. Като основания за тези си действия сочи чл.11,ал.1 от ОУ на договора за лизинг и т.196 от ОУ към договора за мобилни услуги.

Към заявлението са приложени договорите- за мобилни услуги и за лизинг и приложенията към тях, застрахователната полица за мобилното устройство, издадените фактури, ОУ на „Теленор България“ЕАД за взаимоотношенията с потребителите на електронни съобщителни услуги, ОУ по договора за лизинг, доказателства за пълномощията на представителя

на заявителя.

РС-Ловеч е постановил Разпореждане №1780/25.08.2022г,с което е уважил претенциите за неплатената стойност на предоставените мобилни услуги и такси потребление и непогасени лизингови вноски, както и разноски в размер на 218.89лв.-формирана от адвокатско възнаграждение и държавна такса, съобразно уважената част от заявлението. В останалата част за сумата от 174.66лв., претендирана като неустойки по двата договора, е отхвърлено. В мотивите съдът е изложил, че претенцията за неустойки противоречи на чл.33 от ЗПК, предвиждащ при забава от потребителя кредиторът да има право само на законната лихва върху неплатената сума за периода на забавата. Разноските съдът е присъдил съразмерно с уважената част от заявлението.

Въззивният състав, като се запозна с писмените доказателства и становището на жалбоподателя, намира жалбата за неоснователна.

При произнасянето си съдът съобразява, че по отношение критериите за редовност на заявлението разпоредбата на чл.410, ал.2 и ал.3 от ГПК изрично препраща към тази на чл.127, ал.1 и ал.3 от ГПК. С оглед спецификите на едностранното и формално заповедно производство, редовното заявление следва да представя конкретно и ясно изложение на индивидуализиращите вземането елементи- основание, от какво произтича, фактическите обстоятелства по възникването, съществуването и изискуемостта му. При твърдение, че облигационното отношение е прекратено, следва да се приложат и доказателствата, с които тази последица е обективизирана.

Съставът намира, че в случая в заявлението са изпълнени изискванията за индивидуализиране на претенцията по отношение на главницата и неустойките. Заявителят е уточнил, че основанието на вземанията са конкретно посочени- договор за мобилни услуги и договор за лизинг на мобилно устройство. Уточнил е как са формирани вземанията.

По правилото на чл.269 от ГПК предмет на настоящето произнасяне са само претенциите за неустойки.

Съставът намира, че не са предоставени доказателства за обявяване на предсрочната изискуемост на задълженията по двата договора, така, както се твърди- считано от 16.11.2020г. Заявителят се позовава на Общите условия към договорите, но не представя доказателства да е съществена предвидената там процедура. Съгласно чл.19в от ОУ по договорите за предоставяне на електронни съобщителни услуги на „Теленор България“ ЕАД може да прекрати договора с едномесечно писмено предизвестие при наличие на посочени хипотези. В ОУ към договора за лизинг не е предвиден по-различен ред. Известно е, че упражняването на правото за прекратяване на договора следва да е във формата, в която е бил сключен- в случая писмена- съгл. чл.87, ал.1, изр.2-ро от ЗЗД. Според трайната съдебна практика в тежест на кредитора е да установи отправяне на покана за изпълнение до длъжника с предупреждение за разваляне на договора и достигането й до знанието му. От приложените към заявлението документи не се установява заявителят да е изпълнил тази процедура преди подаване на заявлението. При тези данни съдът не може да установи дали и кога е настъпила тази промяна в договорните отношения, довела до твърдяното прекратяване на отношенията между оператора и абоната. Изводът е, че няма данни да е настъпила изискуемостта на това вземане на оператора към абоната.

По изложените съображения съставът приема, че не са дължими неустойките, основаващи се на твърдението за валидно прекратяване на договорите за мобилни услуги и за лизинг, сключени между И. И. Б. и „Йеттел България“ ЕАД (с предишно наименование „Теленор България“ ЕАД).

При този изход на спора няма основание за коригиране на определените от заповедния съд разноси. Същите са определени съобразно уважената част от иска, която степента е приложена към уговореното, съгласно предвидените в Наредба №1/2004г. минимално възнаграждение. При определяне на разноските съдът е съобразил тези лимити, а присъждането на суми под тях се дължи единствено на прилагането на принципа на съразмерност на полагащите се за възстановяване разноси, съгласно чл.78, ал.1 от ГПК. Тълкуването на пълномощника на жалбоподателя за задължително присъждане на установените минимални размери противоречи на посочената законова норма. Няма основание за присъждане и на внесената от жалбоподателя държавна такса.

По изложените съображения, макар и с други мотиви, съставът намира, че Разпореждане № 1780/25.08.2022г. на РС-Ловеч, пост.по ч.гр.д.№ 1313/2022г., следва да се потвърди в обжалваната му част.

Затова ОС-Ловеч

ОПРЕДЕЛИ:

ПОТВЪРЖДАВА Разпореждане № 1780/25.08.2022г., пост. по ч.гр.д.№ 1313/2022г. по описа на РС-Ловеч, в частта, с която е отхвърлено заявлението на „ЙЕТЕЛ БЪЛГАРИЯ“ЕАД (с предишно наименование „ТЕЛЕНОР БЪЛГАРИЯ“ЕАД) с ЕИК ***, със седалище и адрес на управление в гр.София, ЖК“Младост-4“-Бизнес Парк София, сграда 6, представлявано от М. С. и Джейсън Кристос Кинг, чрез адвокат С. В. М. - САК, съдебен адрес гр.София 1680, бул.“България“№56А, ет.3, офис 3, срещу И. И. Б. с ЕИК *****, от гр.Ловеч, ул.“Хисарска“, по претенциите за неустойки за предсрочно прекратяване на договорите за мобилни услуги и договора за лизинг, в общ размер на 174.66лв., както и в отхвърлената част на разноските-съразмерно на уважената част от заявлението, като правилно и законосъобразно.

Определението не подлежи на касационно обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____